

UMUTSUZLUK

Dr. Orhan ULFANOV

Daha önceki yazılarımın çoğu, Ahıska Türklerinin içinde bulunduğu mevcut durum ve bazı problemlerin altında yatan sebepleri sorgulamaya ve tespit etmeye yönelikti. Bu yazımda da, içerisinde bulunduğumuz bazı durumlarla bunların getirdiği neticelerin Ahıska Türklerinin bugünkü hayatına yansımaları ele almak istiyorum.

Dikkatle baktığımızda Ahıska Türkleri adına faaliyet gösterdiğini iddia eden birçok STK'ların yönetiminde tarih şuurundan yoksun, stratejiden anlamayan, plân ve programı olmayan, bu kutsal davayı bir rant alanına çeviren, kendi siyasî gelecekleri için basamak olarak kullanan insanlarla doldu. Bunun yanı sıra başka birçok alanda, meselâ konuşma kürsüleri ve televizyon kanallarında bizim adımıza açıklama yapan, güya bizi anlatamaya çalışanların konuşmalarını dinledikçe bunların tarih şuurundan ne kadar uzak olduklarına şahit oluyoruz. Peki, bu mücadele meydanının günden güne bu gibi insanlarla dolmasının sebebi nedir?

Bilindiği üzere Ahıska Türklerinin 15 Kasım 1944 Sürgünüyle başlayıp 1989 baharında Fergana Faciası sonrası Krasnodar, Kırgızistan ve son olarak Ukrayna'da vukua gelen olaylar, halkımızın hem daha çok parçalanmasına hem de psikolojik olarak büyük travma yaşamasına sebep olmuştur.

15 Kasım 1944 Sürgünü, bizi vatanımızdan uzaklaştırmış, millî hayatımızda onulmaz yaralar açmıştır. Anavatanda birkaç vadide yaşayan bir topluluk uçsuz bucaksız Türkistan coğrafyasında üç ülkeye serpilmiştir. Bundan sonra yaşanan sürgün ve sorunlar ise bizlerin birlikte hareketini, mücadelesini yıpratmakla birlikte toplum olarak zihnimizde oluşan yaraların daha da derinleşmesine sebep olmuştur.

Büyük sürgünden sonraki yıllarda, tâ ki Fergana Faciası'na kadar yaşanan her şeye rağmen halkımız tekrar toparlanarak toplu halde büyük bir vatan mücadelesinin içine girmişti. Heyetler kuruyor, birbiri ardınca Moskova ve Tiflis kapılarına dayanıyorlardı. Ancak mücadele doruk noktasına gelmişken fitili ateşlenen bu facia sonrasında malesef halkımız artık ayrı ayrı guruplara ayrılarak farklı amaçlar için mücadeleye başladı. Burada şunu da belirtmek isterim ki bu olaydan sonra halkımızın fikrî olarak bölünmesini körükleyen bazı kişiler, bu halkın geleceğini karartmış ve büyük bir vebal altına girmişlerdir. Elbette bu hususlar daha

sağlıklı olarak bir gün tahlil edilecektir.

Vatana dönüş mücadelesi, Fergana Faciası'yla büyük yara alırken bir taraftan da Türkiye kapısı açıldı. Ancak Türkiye kapısının da çok sağlıklı olduğunu söyleyemeyiz. Nitekim yıllardan beri yaşananlar ortadadır. Bu da bir ucu ABD'ye dayanan dağılmayı beraberinde getirmiş ve fikrî parçalanmaya yol açmıştır. Neticede halkımızın toplu mücadelesi zarar görmüştür.

Her şeye rağmen vatana dönüş mücadelesi içine giren halkımız, Fergana Faciası ve onu takip eden yeni göçler, çözüme kavuşturulamayan sorunlar bizi hem daha da parçaladı, hem de birçok insanın mücadele azmini kırdı. Sanki bir umutsuzluk dönemi başladı...

1665'te Londra'yı kasıp kavuran veba salgınını anlatan Daniel Defoe'nun *Veba Yılı Günlüğü* adlı eserinde, "İnsanların hayattan ümidi kesip her şeyi olurlarına bıraktıkları bir zamandı." ifadesi bizim geldiğimiz bu son noktayı özetleyen bir cümle olsa gerek. Zira artık insanlarımız vatana dönüş

umudunu büyük ölçüde kaybetmiştir. Bunun yanı sıra dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan Ahıska Türklerinin bir kısmı makûs kaderine baş eğerken bir kısmı da bireysel mücadelelerle geleceğini görmediği ve başkalaşım yok olmanın kaçınılmaz olduğu coğrafyalardan haklı olarak Türkiye'ye göç etmeye çalışmaktadır.

Konumuzun başına dönecek olursak tarih şurundan yoksun, bilgi noksanı olan hatta konuşma becerisi dahi olmayan insanlar umutsuzluğun sardığı ve bunun meydana getirdiği umursamazlıktan yararlanarak kürsüleri işgal etmeye başladılar. Bunların yakın tarihte yaşananları lâıkiyla bilmedikleri anlaşılıyor. Üstelik yaşanan problemleri de dile getirmiyorlar! İçinde bilgi kııntısı dahi bulunmayan, doğru düzgün cümle kuramayan bu kişiler, birtakım mugalâta bir toplumu nasıl temsil edebilir... Böylelerine bakanlar kendilerini onların aynasında nasıl görecekler? Zira ayna paramparça... Bir konuşmacı huzura niçin çıkar? Ne için davet edildiyse o konu hakkında bilgiler verir ve yaşanan sıkıntıları ve bunların çözümüyle ilgili talepleri dile getirir. Bunlarda hiçbiri yok! O hâlde hangi cesaret ve cür'etle böyle şanlı bir toplumu temsile yelteniyorlar? İşte umutsuzluğumuzun sebeplerinden biri de bu...

Hâlbuki toplum kendi davasına sahip çıkmış olsa, böyle ne idüğü belirsiz şahıslar ortalıkta fink atamayacak. Öyle anlaşılıyor ki, halkımızda bir umutsuzluk var. Ve tabii bu umutsuzluğun yol açtığı umursamazlık... Biz toplu halde bu insanlara gereken tepkiyi verseydik bu insanlar o kürsüleri işgal etmeye cür'et edemezlerdi.

Bazı gençlerin bu şahıslara karşı gösterdikleri duyarlık ve tepkiyi de göz ardı etmiyoruz. Bahsettiğimiz cahil cüretkârlığın sebebi herhalde, Erasmus'un *Deliliğe Övgü* adlı eserinde dediği gibi, "His yoksa kötülük de yoktur!" Yani herkes seni kırkarken, senin bu kınamaları ve tepkileri umursamayacak derecede histen yoksun olman gerekir!

Histen yoksun bu şahıslar bir de kendilerini, bilgili ve halkımızın mücadelesini yürütmeye yetkiliymiş gibi pazarlamaktalar. Erasmus'un yine aynı eserinde ifade edildiği gibi, "İnsan, tabiatında olmadığı hâlde erdem maskesini takıp da kendi karakterinin dışına çıkarsa, kusurunu ikiye katlamış olur." Kısa-cık kendilerini daha da gülünç duruma düşürürler; ancak dediğimiz gibi, "His yoksa kötülük de yoktur!"

Bazen Ahıska Türklerinin sorunlarının çözümü için öyle birileri göreve getiriliyor ki insan hayretler içinde kalıyor. Çevrenin kısa sürede bilgi ve yeteneklerinin derecesini fark ettiği bu insanların neden göreve getirildiği hakkında sorular oluşmaya

başlıyor. Yani halkımızın içinde onca yetenekli, halk tarafından sayılan ve sözü dinlenen insanlar varken neden bu insanlar? Aslında bunun çok basit ve makul bir açıklaması vardır. Öyle ki her bir yönetici etrafına kendisinin yönetebileceği insanları toplamaya çalışır. Bu göreve getirilmiş insanların kabiliyetleri, bilgi ve birikimleri onların yöneticisindeki kabiliyet, bilgi ve birikimiyle düz orantılıdır. Bunun yanı sıra halk tarafından sevilen, sayılan ve sözü dinlenen, sorunlara çözüm getirebilecek birileri değil, tam zıt orandaki birileri göreve getirilmesinin sebebi, kendi konularını sağlama almak olsa gerektir. Zira konularının sağlamlığı için istediği zaman desteğini çekerek verdiği görevi geri alabilecek türde insanlar gerekir. Becerili, yetenekli ve bilgili insanları bir arada toplamak ve onları yönetecek insan en az bu insanlar kadar kabiliyetli ve bilgili olmak zorundadır. Yönetimdeki bu insanları sorgularken bunun yanı sıra hatta daha ziyade bu şahısları göreve getirenleri sorgulamak gerekir.

Peki, ne yapmalı? Öncelikle bizi umutsuzluğa iten geçmişte yaşadıklarımızdan ders almamız gerekir. Zira bu yaşadıklarımızdan çıkaracağımız dersler, gelecekte izlememiz gereken yolun yapı taşlarını oluşturacaktır.

Buradan özellikle eğitilmiş gençlerimize seslenmek isterim. Ata topraklarımızın tarihini, coğrafyasını, kültürünü iyi öğrenmeliyiz. Geçmişte başımıza gelenleri iyi okumalı ve bunlardan dersler çıkarmalıyız. Zira halkımızı içine düştüğü umutsuzluktan kurtaracak olanlar, millî benliğinin farkında olarak okumuş ve iyi yetişmiş gençliktir.

Bizlerin eğitilmiş gençler olarak şartlar ne olursa olsun bu kutsal davaya dört elle sarılmalı ve mücadele etmeliyiz. Bugün Yunus Zeyrek, yaşamakta olduğu bütün rahatsızlıklarına rağmen hâlâ büyük bir aşk ve azimle önümüzde mücadele bayrağını dik tutmaktadır. Bizler de onu bir ağabey olarak örnek alıp bu davayı omuzlayarak gerektiği ve hak ettiği yere yükseltmeliyiz.

Halkımızın içine düştüğü bu zor günlerde bazı bireysel hak ve konforumuzdan ödün vermemiz kaçınılmazdır. Zira bizim içinde yaşadığımız topluma, halka karşı yerine getirmemiz gereken zor görevler var.

Bizler, her sene sadece sürgünün yıl dönümlerinde anma törenlerinden daha fazla şeyler yapmalıyız. Bir araya gelip fikir alışverişinde bulunmalı ve saflarımızı sıkılaştırmalıyız. Halkımızın içinde bulunduğu dağınıklığı ve umutsuzluğu yenmenin yollarını aramalıyız. Bunun için yapılacak faaliyetler konusunda kafa yormalyız. Makûs talihin ancak böyle yenileceğine inanmalıyız.